

Katoliški GLAS

UREDNIŠTVO IN UPRAVA:

34170 Gorica, Riva Piazzutta, 18 - Tel. 83-177

PODUREDNIŠTVO:

34135 Trst, Vicolo delle Rose, 7 - Tel. 414646

Letna naročnina, Italija . . . Lir 10.000

Letna inozemstvo . . . » 15.000

Letna inozemstvo, USA dol. . . 18

Poštno čekovni račun: štev. 24/12410

Leto XXXI. - Štev. 42 (1575)

Gorica - četrtek, 25. oktobra 1979 - Trst

Posamezna številka Lir 200

Veličastno vseslovensko romanje v Rim

DNEVI PRED AVDIENCO

Kako bi v kratkih besedah povedali, kaj smo Slovenci v tednu med 15. in 19. oktobrom doživeli v Rimu, kako smo se srečali s svetim očetom in kako smo obhajali skupno zahvalno evharistično daritev? To bo povedal čas in pa romarji, za katere bo ostal četrtek 18. oktobra 1979 nepozaben dan v zgodovini slovenske Cerkve.

Vseslovensko romanje v Rim je organizirala »Družina«, ki zasluži vso pohvalo. Središče vsega je bilo v Sloveniku, ki so ga vsi romarji po točno določenem urniku tudi obiskali.

Koliko je bilo romarjev? Vatikanski dnevnik »L'Osservatore Romano«, ki je že v četrtek popoldne takoj po avdienci objavil papežev govor v slovenščini, kakor tudi pozdrav nadškofa Pogačnika, pravi, da je bilo pri avdienci 4.500 ljudi. Nekateri sodijo, da jih je bilo pet tisoč, saj so se romarjem, ki so prišli v Rim pod okriljem »Družine«, pridružili še drugi od vsepovsod: iz Trsta, Gorice, Benečije, Kanalske doline, Koroške, Slovenije in Rima; in to z avtomobili, vlakom, avtobusi. Pri vходу na trg sv. Petra sem slišal policista, ki je dejal, da imajo iz notranjega ministrstva ukaz, da pustijo na trg sv. Petra, kamor avtobusi ne smejo, vseh 80 jugoslovanskih avtobusov. Duhovnikov je bilo pri avdienci nad dvesto, enako tudi narodnih noš, redovnic pa sploh nisem štel.

Vodstvo romanja je računalo, da bo sv. oče s Slovenci tudi maševal, in večina romarjev je prišla v Rim v tem pričakovanju. Šele v ponedeljek, ko so bili že vsi na poti, se je dokončno zvedelo, da bo sv. oče sprejel Slovence v posebni avdienci, a da ne bo z njimi maševal. Zdi se mi, da je bila ta rešitev zelo dobra, čeprav ni bila vsem pogodu. Zjutraj je bila avdienca bolj sproščena, popoldne pa sveta maša bolj doživeta. To mašo v četrtek popoldne v baziliki sv. Pavla je opravil v slovenščini kardinal Bertoli, ki je bil pred vojno nekaj časa pri nunciatu v Beogradu. Z njim so somaševali slovenski škofje (Pogačnik, Jenko, Grmič in Lenič) in okoli 180 duhovnikov. Vsi nagovori pri tej maši, kakor tudi pozdrav kardinala Bertolija, so izzvenili kot pritrditve temu, kar je sv. oče pri avdienci že povedal. Ali si morete predstavljati, kaj je pomenilo naše petje, kako je to izzvenelo pri avdienci in pri skupni maši? Nikoli se dovolj jasno ne zavedamo, kakšen zaklad imamo v svojem petju. Skoraj pet tisoč ljudi, ki v velikanski dvorani Pavla VI. in v brezmejni baziliki sv. Pavla poje »Marija skozi življenje«, »O Srce božje«, »Hvala večnemu Bogu«!

V torek in sredo so se naši ljudje porazgubili po skupinah po velikem mestu. Osvojili so si Rim. Povsod si jih našel. Posamezne skupine so si same izbrale svoj kotiček za vsakdanjo mašo. Vreme je bilo lepo, nekoliko prevroče. Nekateri so stanovali kar 60 kilometrov zunaj Rima. Z veseljem in užitkom je bilo torej združeno marsikatero spokorno delo. A ljudje so bili potrpežljivi, disciplinirani — izkazali so se kot plemenit narod.

AVDIENCA SAMO ZA SLOVENCE

V četrtek 18. oktobra ob 11.30 so odprli dvorano za avdienco — samo za nas. Sv. oče je prišel malo pred 13. uro. Kaj se je tedaj zgodilo? Mislim, da že ves svet ve, kako se zadržal sv. oče ob takih priložnostih in kako verniki z vseh strani in na vse načine hočejo do njega. Naj bi naši ljudje zaostajali za drugimi? Bili so vsekakor bolj zadržani. To velja za prihod sv. očeta, kakor tudi za odhod. Kolikim je stisnil roko, koga je pozdravil, nagovoril? Nihče ne more tega povedati.

Ko je sv. oče prišel na oder, je pozdravil škofove in jih objel. Po

latinsko je pozdravil »Hvaljen Jezus«, se pokrižal in dal besedo ljubljanskemu nadškofu Jožefu Pogačniku. Nato je govoril sveti oče, ki je po petju Očenaša (v latinščini in slovenščini) s škofi podelil blagoslov. Po nagovoru je kronal sliko brezjanske Matere božje in sprejel darove, ki so mu jih v glavnem izročili predstavniki v narodnih nošah. Najvažnejši dar je bila originalna kopija v barvah Brižinskih spomenikov, ki so jo prav za to priložnost pripravili v Münchnu, kjer se Brižinski spomeniki tudi hranijo. Poleg te kopije so mu izročili še njegov portret, delo kiparja Goršeta, komplet plošč slovenske cerkvene glabe, prvi zvezek aktov slovenske cerkvene zgodovine, zadnji letnik Družine, Ognjišča in Mavrice, slovenski pušcler ter med drugim še nekaj steklenic briškega pikolita, poklon družine Gradnik s Plešivega.

Opozoriti moram, da so ljudje večkrat ploskali, pri govoru sv. očeta skoraj za vsakim stavkom.

POZDRAV LJUBLJANSKEGA NADŠKOFA



Dr. Jožef Pogačnik, ljubljanski nadškof in metropolit, je svetega očeta takole pozdravil:

Sveti oče! Srčna radost nas navdaja in v čast si štejemo, da smo deležni te avdiencie, prav posebej še zato, ker smo prvič pred papežem, naslednikom svetega Petra, ki duhovno izhaja iz dediščine svetih bratov Cirila in Metoda, naših skupnih apostolov blagovestnikov vse družine slovanskih narodov. To je za nas vse kakor poseben dar božje previdnosti.

Po zgledu svetih bratov Cirila in Metoda je ostal slovenski narod skozi stoletja zvest Kristus in Cerkvi. Jasno nam pričuje o tem njegova čisto razburkana zgodovina: in to večkrat sredi težkih preizkušenj in sredi silnih težav, ko je narod moral trpeti zaradi svoje zvestobe Kristus in Cerkvi, v njenem univerzalnem občestvu. Vaša pastirska služba, ki jo je dal Kristus Cerkvi v osebi apostola Petra, je znamenje in središče te edinstvi in tega občestva, ki je duhovno in vidno obenem.



Pred vami smo, da se vam zahvalimo za celotno ureditev slovenskih škofij v slovenski metropoli, ko je koprška apostolska administratura postala redna škofija.

To romanje se vrši ob petindvajseti obletnici našega tednika »Družina«, ki je edini verski tednik v Jugoslaviji in ki si šteje v čast, da sme med svojimi naročniki na prvem mestu imenovati prav vas, sveti oče. »Družina«, je organizirala to romanje, v njem so prisotni zastopniki vseh naših župnij.

Hkrati obhajamo tudi tisočletnico Brižinskih spomenikov, ki so najstarejši pisani dokument ne le slovenskega, temveč tudi slovanskega pisemstva. Po vsebini so vse skozi religioznega značaja, so zapiski molitev, spomenik vere in kulture obenem.

To vero naših očetov želimo poglobiti in utrditi, ko obiskujemo grobove svetih apostolov Petra in Pavla ter rimskih mučencev.

Našo krajevno Cerkev, sveti oče, je vedno prevečala globoka ljubezen in duhovna povezanost z rimskim škofom, ki je Petrov naslednik in Kristusov namestnik. Vsi naši verniki goreče molijo za vas, sveti oče, naj vam Sveti Duh Kristusov vselej pomaga izpolnjevati vaše poslanstvo.

Molite za nas, sveti oče, da bo naša krajevna Cerkev v vsesplošnem občestvu zares znamenje in sredstvo odrešenja, to je zakrament odrešenja za vse ljudi; da bo zares Kristusova Cerkev, ki je, kot je zapisano v vaši encikliki »Redemptor hominis« (čl. 13 in 14), vsa v službi človeka po Kristusu: »Jezus Kristus je prvenstvena pot Cerkve... in vsa pot vodijo k človeku«, h konkretnemu, edinstvenemu človeku z vso njegovo problematiko.

Zato vas prosimo za vaš apostolski blagoslov.

PAPEŽEVE BESEDE

Sveti oče je takole odgovoril na nadškofov pozdrav:

Hvaljen Jezus. Predragi bratje in sestre. Z iskrenim veseljem in hvalečnostjo sprejemam vas Slovence, ki ste te dni prišli v Rim na narodno romanje z vašimi škofi na čelu. Vas vse očetovsko pozdravljam kot predstavnike plemenitega naroda, ki je vreden vsega spoštovanja in ljubezni. Dobro vem, da ste Slovenci med prvimi slovanskimi narodi sprejeli krščansko vero pred več kot dvanajstimi stoletji. Za ta neprecenljivi dar pokristjanjenja, ki je po-

stalo vir tako izrednih sadov, se z vami vedno zahvaljujem Bogu.

Želim obenem izraziti priznanje in pohvalo vašemu narodu za neopretirano zvestobo Apostolskemu sedžu v Rimu, ki je ostala neokrnjena tekom stoletij kljub vsem preizkušnjam, ki ste jih morali prestati. Bodrim vas, da z neomajnim zaupanjem vztrajate na isti poti živga in neustrašenega evangeljskega pričevanja.

Moje pogled se obrača tudi na bodočnost vašega cerkvenega občestva. Zato postaja moja beseda goreč poziv, da vedno bolj poživite v vas dar svetega krsta. Posebno vam polagam na srce, da primerno skrbite za duhovniške poklice, tako da bo slovenska Cerkev imela vedno dovolj gorečih duhovnikov. Ne bom se spuščal v podrobnosti te vzvišene naloge. Zanj ste odgovorni predvsem vi, dragi škofje in duhovniki.

Zdi se mi vendar primerno poudariti temeljno vlogo družine, bodisi v krščanski vzgoji otrok, bodisi v velikodušni skrbi za rasti duhovniških in redovniških poklicev. Srčno spodbujam prav posebno vse duhovnike, da vztrajno z navdušenjem in apostolsko predanostjo služite Cerkvi in se posvečate pastoralnim dejavnostim, ki so vam lastne, v popolnem občestvu in vdanosti škofom, ki so v prvi vrsti odgovorni za cerkveno organizacijo in versko življenje v škofiji. Le tako bo zavzetost posameznikov gotovo obrodila dobre in bogate duhovne sadove.

Vem, da proslavljate letos četrstoletni obstoj medškofijskega tednika »Družina«. Srčno želim, da bi to glasilo tudi v bodočnosti svobodno vršilo svoje predragoce vlogo v vzgojno in informativno versko poslanstvo. Slovenci katoličani bodo tako imeli ustrezno sredstvo, da se vedno bolj zavestno vključijo v življenje vesoljne Cerkve. Veseli me, da pri tem uspešno sodeluje s svojimi oddajami Vatikanski radio.

Vam vsem najpriskrbeje želim za Cerkev v Sloveniji in za ves slovenski narod vedno večjega napredka, s pomočjo vsemogočnega Boga in našega Gospoda Jezusa Kristusa ter pod materinskim varstvom božje Matere, Kraljice Slovencev, tako na človeški kot na krščanski ravni, v blagor tudi celotne družbe, v katero ste vključeni.

Vsak dan naj vas spremlja moj posebni apostolski blagoslov, ki ga iz srca podeljujem vam in vsem, ki so vam dragi.

LOJZE SKERL

Sramoten proces v Pragi

Sodišče v Pragi je v procesu, ki je trajal komaj dva dni in bil za zaprtimi vrati, obsodilo na visoke zaporne kazni več oseb, ki so podpisale »Listino 77«. Obtoženi so bili »akcij zoper republiko«. Nič niso zaleгла razna posredovanja od zunaj. Med posredovalci je bil tudi italijanski predsednik Pertini, ki je v brzojavki dejal, da so obtoženci hoteli s svojo dejavnostjo in objavo »Listine 77« samo uveljaviti mednarodno listino o človeških pravicah v Helsinkih, ki jo je podpisala tudi češkoslovaška vlada.

Na pet let zapore je bil obsojen inženir Petr Uhl, na štiri leta in pol dramaturg Vaclav Havel, štiri leta je dobil glasnik omenjene listine Vaclav Benda, po tri leta pa pripadnika istega gibanja Jiri Dienstbier in Otta Bednarova. Dana Nemcova, mati sedmih otrok, je bila obsojena na dve leti pogojno.

Pertini na kosilu pri papežu

Papež Janez Pavel II. je v torek 23. oktobra povabil na kosilo predsednika italijanske republike Pertinija. Kosilo, ki je trajalo dve uri in pol, je poteklo v čisto zasebni obliki in brez drugih oseb ter zato ni znano, o čem sta se visoka dostojanstvenika pogovarjala.

Pripravlja se koncil v malem

Iz neuradnih, toda zanesljivih virov je bilo mogoče zvedeti, da pripravlja papež Janez Pavel II. v letošnjem novembru zasedanje nekakšnega koncila v malem. V Rim je že povabil kardinale, tudi tiste, ki so že dopolnili 80 let. Sporočajo tudi, da namerava povabiti še vse predsednike škofovskih konferenc.

Glavni razlog za to novost je gotovo papeževa želja, da bi dal večji pomen kardinalskemu zboru. Takšna praksa bi vrnila Cerkve k njenim početkom. Takrat so namreč imeli kardinale veliko vlogo pri vodstvu Cerkve. Verjetno namerava papež seznaniti kardinale z nekaterimi perečimi vprašanji Cerkve ter zvedeti njihovo mnenje.

Položaj kristjanov v Libanonu

Pritisk Sirije na libanonske kristjane postaja iz dneva v dan hujši. V krajih, kjer so nastanjene sirske čete, si škofje komaj upajo kaj povedati o terorju, ki ga ti vojaki uganjajo nad kristjani. Tam, kjer krščansko vojaštvo nima oblasti, je Cerkev podvržena podobnemu pritisku kot v komunističnih državah.

Sirska vojska je prišla v Libanon leta 1976 kot poslednik v državljanski vojni, potem kot »sila miru«, toda kmalu je postala zasedbena oblast. Konec junija 1978 je neki sirske komandos pobil 40 mladih krščanskih Libanoncev. Ko so kristjani v znak protesta organizirali v Bejrutu splošno stavko, so sirske čete več kot tri mesece obstreljevale krščanske predele libanonske prestolnice s težkim topništvom in sovjetskimi »katjušami«.

»Islam je močnejši«, so vpili fanatični muslimani, ko so napadali neoborožene krščanske vasi in jih ropali. Pred sedanjo vojno so kristjani in muslimani v Libanonu živeli v lepem miru in slogi, toda kmalu po začetku sovražnosti v aprilu 1975 so palestinski gverilci in razne arabske vlade podžgale stari fanatizem muslimanskih množic za svoje politične cilje. V Libanonu je danes pravo preganjanje kristjanov. V zadnjih štirih letih so Palestinci, Sirci in razne oborožene skupine pobile na tisoče in tisoče kristjanov.

Posebno preizkušani so kristjani v predmestju Bejruta Ain Rummaneh. Že v aprilu 1975 so Palestinci in Sirci napadli to zelo gosto naseljeno predmestje. V jeseni 1978 so ga mesece in mesece bombardirali; mnogo poslopij je bilo porušeni ali zadetih. Zato so tudi kristjani v Libanonu, ki so pred vojno bili dovolj dobro stojali, potrebni pomoči, da morejo obnavljati podrti hiše, cerkve, šole.

Moje leto otroka

Razlog, zakaj sem se odločil, da napišem teh par misli, je predvsem sledeč: lahko bi rekel, da imam opravka z otroki in z mladino nasploh skoraj vsak dan. Toda le redkokdaj mi uspe poglobiti se v njihov svet, skušati analizirati njihove probleme, pa čeprav ni tako dolgo, kar sem bil sam otrok. Svoje delo opravljam le s svojega stališča, stališča »starejšega«. Delam pač s skupino, z množico tako, da vedno zmanjka časa za osebne stike.

Prav zato sem se odločil, da se bom vsaj tokrat lotil te problematike. Povrh tega pa je letošnje leto posvečeno otroku. Zavedel sem se, do se to že bliža koncu in da je pravzaprav šlo mimo mene kar tako, ne da bi pustilo v meni kakih sledov ali vtisov.

V tem letu je bilo veliko govora o otroku, veliko se je o tem tudi pisalo. Celotno prireditve so bile organizirane ob tej priložnosti. Vsi ti podvigi so po navadi tudi zelo dobro uspeli. Otroci so bili bolj ali manj navdušeni in so morda res utegnili doživeti občutek, da je to njihovo leto, leto, v katerem prevzemajo oni besedo nad »odraslimi«, ki je do njih krivljen in v nekaterih primerih celo nasilen.

Toda ali so to leto tudi odrasli doživeli? Mislim, da je le malokdo segel v njegovo bistvo. Večina se je ustavila le na zunanjosti, na površini tega problema. Seveda iz te skupine ljudi ne izključujem samega sebe.

Veliko se je govorilo o lačnih, osamelih in celo izkoriščanih otrocih po celem svetu. Vse to je bilo uokvirjeno s pretresljivimi podatki, ki govorijo o milijonih umrlih otrok zaradi lakote ali bolezni, o desetih milijonih, ki so primorani delati pod 15. letom, o stotinah milijonov, ki nimajo možnosti, da bi se šolali. Zasluge, da smo prišli do teh podatkov, pa grejo predvsem Mednarodnemu skladu Združenih narodov za pomoč otrokom (UNICEF).

Vendar pa nam vse te številke pričajo le o problemih, ki so nam neke tuji, saj jih v naši ožji družbi le redkokdaj srečamo. Vendar nikar ne mislimo, da je tu pri nas vse v redu. Nasprotno! Naj tukaj navedem 6. načelo Deklaracije o pravicah otroka:

»Otrok potrebuje za skladen razvoj svoje osebnosti ljubezen in razumevanje. Kolikor je le mogoče, mora odrasli ob skrbi in odgovornosti staršev in v vsakem primeru v ožračju naklonenosti ter materialne in moralne zavarovanosti: Otroka v nežni dobi se ne sme odtrgati od njegove matere, razen v izrednih okoliščinah. Družba in javna oblast imata dolžnost posebej poskrbeti za otroke brez družine ali za tiste, ki nimajo zadostnih sredstev za preživljanje. Zaželeno je, da družine z večjim številom otrok dobijo državno podporo ali drugačno pomoč za vzdrževanje otroka.«

Naša tako imenovana napredna ali civilizirana družba teh problemov ni znala rešiti. Upal bi se celo trditi, da je v tem oziru nazadovala. »Otrok potrebuje... Ljubezen in razumevanje...« Koliko ljubezni in razumevanja lahko nudi ločena družina ali družina, v kateri se njeni člani stalno prepirajo? Koliko dejanske ljubezni in razumevanja izkazuje družina, ki razvaja otroka s tem, da mu nudi vsega v izobilju? Koliko ljubezni in razumevanja lahko nudi družina, ki se mora stalno ubadati s problemom, kako se preživljati? Koliko resnične ljubezni in razumevanja nudi družina, katere edini cilj je zaslužek in udob-

je? Ljubezen, razumevanje, enakost, bratstvo. Čudovite besede, najlepše na tem svetu, ki nam pa večkrat samo napolnijo usta, drugače pa nam zelo malo pomenijo. Pred nedavnim sem prestopil prag šole, v kateri sem sam predsedel pet let svojega otroštva. Iz nje pa sem odšel zelo žalosten. Učiteljica mi je namreč začela naštevati: temu otroku je pred nedavnim umrl oče v nesreči, pri tem so starši ločeni, pri tem se stalno prepirajo...

Približno 50 % otrok živi namreč v ne-normalnih pogojih, v okolju, kjer je beseda ljubezen le beseda. A vsi ti otroci se svojega stanja dejansko ne zavedajo. Saj nimajo možnosti, da bi primerjali svoje življenje z življenjem drugih. Ta njihov težki položaj pa se podzvestno odraža v temnih pogledih, v nemirnosti, raztresenosti, živčnosti in neuspehih v šoli.

Ko pa pridejo otroci v stik s sovrstniki, se med seboj pogovarjajo in se začenjajo zavedati, da je njihovo okolje nenormalno. Tega se začenjajo sramovati, o tem raje ne govorijo, se zapirajo vase in večkrat tudi na samem prelizu solzo. Saj so vendar »različni«!

»Moj očka, ko se vrne z dela, objame mamo in da meni poljubček. Kaj pa tvoj?«
»Moj oče, ko se vrne domov, udari mamo, če večerja še ni pripravljena. Mene pa niti ne pogleda!«

Kako bomo temu otroku odgovorili v tem letu otroka? S tem, da bomo brali razne statistike, da bomo hodili na razne prireditve, da bomo darovali denar za lačne otroke po svetu ali s tem, da se bomo v te stvari zamislili in analizirali naše življenje in naše početje ter se vsak zase potrudili, da bi pustili svet za sabo vsaj nekaj boljši kot smo ga našli.

—mak—

OKNO V DANAŠNJI SVET

Sv. oče v Pompejih in Neaplju

V baziliki sv. rožnega venca v Pompejih se je v nedeljo 21. oktobra nekako zaključilo papežev potovanje na Irsko in v ZDA. Sam je dejal, da se je prišel Materi božji zahvaliti za srečno končano dolgo pot. Zbranim vernikom je razložil smisel svojih pogostnih potovanj. Hoče biti na voljo vsem, zato potuje.

Seveda se sv. oče ni mogel izogniti obisku bližnjega Neaplja, kjer ga je prav po napolitanski dočakalo pol milijona ljudi. Spregovoril je o problemih, ki tajejo tamkajšnje prebivalstvo. So to pomanjkanje dela, nevarnost raznih bolezni, neprimeren stanovanjski pomanjkanje, kriza v nekaterih socialnih plasteh. Potrebno je, da duhovne in moralne sile sprožijo v gibanje socialno pravičnost. Ljubezen in pravičnost — je dejal sv. oče — si ne nasprotujeta in ne izključujeta medsebojno. Ljubezen, to osnovno dolžnost vsakega kristjana, zahteva in dopolnjuje pravičnost, ki je ena poveljnih kreposti.

Pesem »O sole mio« je nato povezala vse navzoče v en sam veliki zbor. Se sam sv. oče je polglasno pritegnil petju. Bil je vesel tega petja, tako je dejal: »Hvaležen sem vam za vse veselje, ki ste mi ga pripravili, zlasti pa za vaše petje, po katerem je Neapelj povsod znan.«

Konferenca nemških škofov

Seдемdeset nemških škofov se je zbralo



Verjetno svetovna javnost že dolgo ni bila tako soglasna kot ob letošnji podelitvi Nobelove nagrade za mir znani m. Tereziji, tej veliki dobrotnici najbednejših v človeški družbi.

Ko je pred 50 leti (25. septembra 1928) mlada, 18-letna gimnazijka albanskega rodu Gonda Bojadžiju, po veri katoličanka, zapustila Skopje in odpotovala na Irsko, da tam stopi v redovno družbo sester lo-retink z namenom, da se pripravi za apostolat mladine v nekem zavodu v Indiji, je ta dogodek odjeknil samo v mali, katoliški župniji v Skopju. Nihče ni o tem pisal. Vendar je bil to važen dogodek. Bil je to prvi misijonski poklic v Skopju.

Ni se poročil naključno. Jezuitje so zbirali okrog sebe katoliško mladino in jo navduševali za čednostno življenje in pomoč bližnjemu v potrebi. Najbolj aktivna so bila dekleta Marijine kongregacije. Po Marijinem zgledu so skrbele za lastno posvečenje, pomagale pri vseh verskih manifestacijah in razvile zelo učinkovit karitativni apostolat. Takrat je namreč v Skopju bilo veliko siromakov.

v Fuldi na svojem jesenskem zasedanju. Med drugim so se dotaknili tudi vprašanj o pravici življenja, o vzgoji otrok v družini in šoli ter o liturgičnem življenju v župniji po koncilu. Predsednik konference kölnski nadškof kardinal Höfner je na začetku zasedanja spregovoril o pomenu molitve v družini. Dejal je: »Družina brez molitve je družina brez Boga.«

Sad tega zasedanja je bilo tudi skupno pastirsko pismo, ki so ga duhovniki prebrali v nedeljo 30. septembra po katoliških cerkvah. Naslov pisma se je glasil: »Služiti življenju«. V njem so škofje odločno zavrnila brezbrizno zadržanje državnih oblasti ob vprašanju splava.

Zgodovinski jubilej

Pred 1600 leti je umrl sv. Bazilij Veliki, oče vzhodnega menišstva. Antiohijski patriarh Maximos V. Hakim je za mesec november določil vrsto cerkvenih slovesnosti za ta zgodovinski jubilej.

Vredno posnemanja

Kombonijanski misijonarji so v Pesaru organizirali misijonski teden pod geslom: »Umažimo si roke, 40 fantov in deklet je sedem dni zbiralo sredstva za misijonske potrebe v Ugandi. Zbirali so denar, zdravila, papir, obleko, staro železo in drugo. Uspeh je bil zelo pozitiven.

Duhovna pomoč Latinski Ameriki

V deželah Latinske Amerike je stalno pomanjkanje duhovnikov. Pomoč prihaja iz Evrope in Severne Amerike. Stjensike pričajo, da je v Južni Ameriki okoli 35 tisoč misijonarjev. Največ pomoči prihaja iz Španije, ki je prisotna s 630 škofijskimi duhovniki, 6.166 redovniki, 10.715 redovnicami in 60 laiki.

Čigava univerza?

Cesar Karel IV. Luxemburški je leto potem, ko je bil kronan za češkega kralja, ustanovil v Pragi univerzo, ki nosi po njem ime. Na takratnih univerzah se je predavalo v latinščini, in prvi vrsti filozofijo in teologijo, zato jim ne moremo pripisovati značaja nekakih narodnih ustanov, ampak izključno kulturnoznanstvenih.

Zanimivo pa je, kako jih današnje ideologije skušajo »ponaroditi«. Nemške učne knjige in občila vztrajno razglašajo, da je bila prva »nemška« univerza ustanovljena v Pragi. Tako npr. Deutschland-magazin, 2. julija 1978 v članku »Böhemens geheimnisvolle Schicksalszahl« na strani 51: 1348: Cesar Karel IV. ustanovi v Pragi prvo nemško univerzo.

Prava senzacija je bila za mladino, ko se je nekaj albanskih deklet odločilo za gimnazijo. Bila so verna dekleta in v kongregaciji so večkrat slišale o misijonarjih, ki delujejo v Indiji. Čitale so njihova pisma v verskih časopisih in se seznanile s težavami in bedo v indijskih mestih. Prva se je odločila Gonda, a za njo še dve dekleti škopske škofije: sedaj že pokojna s. Gabrijela Mihillit in s. Frančiška Ksaverija Orzes, ki je sedaj kot zdravnica v leprozariju m. Terezije v Indiji.

Po večmesečni pripravi in učenju angleškega jezika na Irskem je mlada Gonda odpotovala v Indijo. Pod visokimi himalajskimi vršaci, v Darjeelingu, je 23. maja 1929 stopila v noviciat in se izsolala za učiteljico. V Kalkuti je imela njihova kongregacija moderen zavod za žensko mladino. Sprejemale so vse brez ozira na veroizpovedi in narodnost, vendar je bil zavod na splošno privilegij bogatejših slojev.

Redovnice se niso mogle neposredno posvečati ubogim kakor bi rade. Tudi verske propagande niso vršile; za to so skrbeli misijonarji. Le s svojim življenjem in delovanjem so pričale za Kristusa in mnoge pritegnile, da so prejele sv. krst.

Zunaj zavoda so na kalkutskih ulicah dnevno srečevale največjo bedo. Pomagale so, kolikor jim je bilo mogoče. A vse to ni zadostovalo s. Gonde-Terezije. Hotela je doseči več.

Ko je Indija dosegla samostojnost, je po mestih socialna beda prišla do viška; m. Terezija je zaslišala v sebi božji poziv, naj se popolnoma posveti najbednejšim, ki so od vseh zapuščeni umirali po mestnih ulicah, vežah, gobavcem, od katerih so vsi, tudi družinski člani, bežali proč, novorojenčkom, ki so umirali po kanalih in greznicah, počestnicam, ki so izčrpane in izmognane hrale po zakotnih ulicah, starčkom, za katere se ni nihče zmenil.

Zgodilo se je to, kar se je že večkrat ponovilo v Kristusovi Cerkvi: kar je bilo po človeški misli obsojeno na neuspeh, je začelo in našlo svoj razmah po ljubezni ene same osebe. Njej, edini in osamljeni, tavajoči po kalkutskih ulicah, so se kmalu pridružile še druge plemenite duše: njene nekdanje učence, kolege, profesorice. Obklele so si najubožnejši bel sari, obrobjen z modrim trakom, z majhnim križem za znamenovanjem.

Niso čakale ne nagrade ne priznanja od ljudi, zaupajoč samo v Boga in iz ljubezni do njega so šle med najbednejše — med izvržke človeštva in na svojih ramenih odnašale v varna zatočišča onemogle, umirajoče, gobavce, čistile jim rane, umivale in negovale žive okostnjake. Tudi do tega je prišlo, da so jih fanatiki skušali kamnati, spet drugi so jih imeli za svetnice.

Tako se je leta 1950 porodila nova redovniška »Družba misijonske ljubezni«. Število članic je naglo naraščalo. Ustanovila so se nova misijonska središča »Misijonske ljubezni« širom velike Indije, prekoračile so njene meje in se razširile po vseh celinah: dispanzerji, bolnišnice, nasebine za gobavce, zavodi za prizadete otroke, ustanove za zapuščena dekleta, za onemogle starčke, šolski zavodi in po zamenarjenih naseljih brez higiene in nadzorstva potrebne koče.

Družba m. Terezije šteje danes 1.300 članic, a ima že na stotine mladih kandidatkinj. Ustanovila se je tudi podobna moška veja, ki že deluje med najbednejšimi.

Akcija m. Terezije je postala glas vesti vsega človeštva. Plemeniti in socialno čuteči verni in neverniki so prislulili njemu klicu iz Indije. Njeni zavodi so se iz Indije razširili po vsem svetu. V neposredni bližini razkošja se večkrat skriva največja beda in osamelost. Mati Terezija je s svojo brezmejno ljubeznijo našla pot do vseh. - A. T.

■ Sovjetski partijski funkcionar Ponomarjov, ki je zadržan za stike s partijami, je obsodil evrokomunizem, ki da pači marksizem in leninizem ter ruši enotnost komunističnega sveta. »Zahvaljujoč se odločni in prožni politiki Sovjetske zveze so voditelji komunističnih partij v kapitalističnih državah vedno bolj spoznavajo, da evrokomunizem škoduje mednarodnemu delavskemu gibanju in njihovim partijam ter povzroča nezadovoljstvo med partijskimi aktivisti v bazi.« To izjavo je najprej objavila sovjetska tiskovna agencija Tass, kar pa ne bi smela storiti, ker je bila namenjena le domačim komunističnim kadrom. Zato je drugi dan sporočila, da je šlo za uredniško napako in da se mora poročilo glasiti: »Govornik (Ponomarjov) je orisal vlogo in položaj v mednarodnem komunističnem gibanju ter široko in pomembno vezi med komunistično partijo SZ in bratskimi partijami.« Na vse to je uradno glasilo PCI »L'Unità« odgovorilo: »Ne strinjamo se s Ponomarjovom. Evrokomunizem živi in ostaja avtonomen političen pogled in strategija.«

■ Franco Piperno, voditelj »Delavske avtonomije«, po poklicu fizik, ki je bil osumljen sodelovanja pri umoru Alda Mora, je bil iz Francije, kamor se je zatekel, vrnil v Italijo. Potem ko je prizival sodišče v Parizu odobrilo Pipernovo izročitev, je francoski predsednik Giscard d'Estaing takoj podpisal odlok o izročitvi Piperna italijanskemu sodstvu. Nato so ga nemudoma vkrcali na posebno italijansko vojaško letalo in prepeljali v rimsko kaznilnico Rebibbia.

■ Jugoslovanski zunanji minister Josip Vrhovec se je pretekli teden mudil v Avstriji. Srečanje z njegovim kolegom Pahrom je potekalo v zelo pristranskem vzdušju. Vse izgleda, da se je jugoslovanska vlada odpovedala nadaljnjemu podpiranju slovenske in hrvaške manjšine v njunih zahtevah, kajti Vrhovec je predstavnikom osrednjih organizacij koroških Slovencev in gradiščanskih Hrvatov brez ovinkov dejal: »Vodi nas politični realizem in ne slepi optimizem.« Z drugimi besedami: Ne bomo kvarili dobrih sosedskih odnosov zaradi vaših zahtev. Obe strani sta se sporazumeli, da je najboljša pot za reševanje vseh vprašanj neposredni razgovor med manjšinami in dunajsko vlado. Torej brez podpore Beograda.

■ Beograjski dnevnik »Politika« komentira sodbo upravnega sodišča v Beogradu zoper Milovana Gijlasa in dva tovariša, ki da so v reviji Casovnik na »netočen in tendenčen način« prikazali sedanjí položaj v Jugoslaviji ter da se zavzemajo za sistem, v katerem bi smeli delovati vsi, ki se jasno izjavljajo zoper ideologijo in politiko Zveze komunistov. Po mnenju »Politike« je Gijlas že prešel vse dovoljene meje kritike.

■ Jugoslovanski poslanik v ZR Nemčiji Radovan Makić se je v Kölnu sestal s predsednikom nemške škofovske konference kardinalom Höfnerjem in imel z njim daljši razgovor. Bilo je med drugim govora o dejavnosti katoliških duhovnikov med jugoslovanskimi državljani, ki so na začasnem delu v tej državi. Seveda je smatral Makić za potrebno, da kardinala opozori »na škodljivo dejavnost protijugoslovanskega fašističnega podzemlja, ki ogroža interese Jugoslavije«.

■ Kitajski predsednik Hua Guofeng je v nedeljo 21. oktobra zaključil svoj obisk v Franciji, kjer se je skozi štiri dni razgovarjal s francoskim predsednikom Giscardom d'Estaingom. Obiskal je tudi več mest v notranjosti Francije. Iz Pariza je odpotoval v Zahodno Nemčijo, kjer se bo mudil ves ta teden.

■ Skupina 51 španskih romarjev, ki se je v Rimu udeležila razglasitve blaženim Enriquea Osso y Cervello, je na povratku želela obiskati tudi Lurd. Pri mestu Tarbes pred Lurdom pa je avtobus prebil zapornice na železniški progi prav v trenutku, ko je privozila lokomotiva. Ta je avtobus dobesedno razpolovila, pri čemer je bilo 21 mrtvih in 30 ranjenih.

■ Izraelski zunanji minister Dayan je odstopil, ker ni soglašal z naseljevanjem arabskega ozemlja po judovskih kolonih. Predsedniku vlade Beginu je tudi zameril, ker ga je izločil iz pogajanj med Egiptom, ZDA in Izraelom o bodočnosti zasedenih ozemelj. Begin je v odgovor na Dayanov odstop dejal, da ne bo niti odstopil niti razpisal predčasnih volitev. Begin pa je prejel še nov prestižni udarec: prvič v tridesetletni zgodovini Izraela je vrhovno sodišče v Jeruzalemu preklicalo dovoljenje za novo židovsko naselje Elon Moreh v Cisjordaniji. Židovski priseljenci se morajo izseliti v roku 30 dni, zgrajene hiše pa je treba porušiti.

Iz misijona p. Cukaleta v Indiji



Birma na misijonski postaji p. Jožeta Cukaleta (na skrajni levi). Majhni in veliki prejemajo Sv. Duha

Prenova goriške Cerkve

Drugi rok: 11. november - Izvolitev področnih predstavnikov

SKOFIJSKI PASTORALNI SVET:
DELO NAPREDUJE PO ŽUPNIJAH

Pod tem naslovom v italijanskem škofijskem tedniku »Voce Isonina« 20. oktobra piše direktor Škofijskega pastoralnega urada takole:

»Vse škofijske župnije dovršujejo izbiro svojih predstavnikov, ki bodo na področni ravni volili svoje predstavnike v Škofijski pastoralni svet. Gradišćanska dekanija je določila dve področni srečanja: 26. oktobra in 6. novembra. Tudi za krminske predstavnike je predvideno prvo srečanje 26. oktobra ob 20.30. V Cervignanu se bo srečanje vršilo 29. oktobra. Vprašani dekanji so zagotovili, da delo v področjih dobro napreduje in da bodo spoštovani določeni roki. V Gorici se bo sestanek vršil 26. oktobra ob 20.30 pri kapucinih.

Pričakovanje za ustanovitev Škofijskega pastoralnega sveta je živo. Ta organizem, ki je bil predviden že pred tolikim časom, bo sedaj končno ustanovljen. Vzbuja mnogo upanja in pričakovanja. Služiti bo moral za to, da bi odkrili nove oblike in nova sredstva, da bi pastora postala organska, pozorna na znamenja časov in primerna škofiji. Uresničiti bo moral tudi bolj pristno sodelovanje vseh pri pastirskem delu. Mnogo je pa tudi negotovosti, ker se čutimo nepripravljeni. To ni nič čudnega, saj je ta ustanova nekaj novega in nepripravljenost se tiče vseh. Ko bo ustanovljen Škofijski pastoralni svet, bo treba nekaj časa, da bomo postali svesti tega in da bomo istočasno uresničili, kar vsi verniki od njega pričakujejo.

Istočasno z volitvami v Škofijski pastoralni svet je v Pastoralnem področju Oglej-Građa, Fiumicella in Cervignana nastal zanimiv predlog: župnijski predstavniki naj bi ustanovili Področni pastoralni svet. Ta pobuda bi pomenila korak naprej k sodelovanju vseh v pastoralni na področni ravni. Ze srečanje in izmenjava predlogov in mnenj bi bilo gotovo koristno, pričevalo bi večjo zavzetost in sodelovanje. Vsem voščilo plodovitega dela.

K temu bi jaz dodal: težnja slovenskega področja je bila zmeraj k temu, da ustanovimo Slovenski področni svet, kar je tudi škof sprejel, ko so bili na to pristali na skupni seji toliko predsedniki vseh področij kot tudi člani Škofijskega duhovniškega sveta 11. januarja 1979. Sedaj tudi italijanska področja uvidevajo nujnost na ravni področja ne samo občasnih srečanj ampak stalnih, to je potrebo po formalni ustanovitvi Področnega pastoralnega sveta.

NAVODILA ZA VOLITVE
V SKOFIJSKI PASTORALNI SVET

Ta določajo sledeče:

2. Volitve po pastoralnih področjih. Izvoljeni iz vsake župnije naj se vsaj nekajkrat srečajo na področni ravni, da se med seboj spoznajo in skupno preučijo pravila Škofijskega pastoralnega sveta in da izberejo iz svoje srede tri področne predstavnike, ki postanejo člani Škofijskega pastoralnega sveta.

3. Dekan ima nalogo, da področna srečanja skliče in jim predseduje ter vodi volitve za izbiro področnih predstavnikov.

6. Za pravičen potek volitev mora skrbeti Pripravljali odbor.

7. Nadškof s posebnim odlokom imenuje izvoljene člane in potrdi ustanovitev Škofijskega pastoralnega sveta.

»Z VSO CERKVIJO SKLENILI«
(Apd 15, 22)

Čas po II. vatikanskem cerkvenem zboru poteka v znamenju velikih sprememb. Preobrat, ki ga je cerkveni zbor naredil glede pojmovanja Cerkve je namreč izreden. Poldrugo tisočletje je v Cerkvi vladal »vertikalizem«, pojem Cerkve kot piramide na vrhu papež, nato škofje in duhovniki, spodaj ostali verniki, ki so imeli samo dolžnost poslušati, ubogati in prispevati s svojimi dajatvami.

Po cerkvenem zboru se vračamo v pojem in ustroj Cerkve prvih stoletij: Cerkve je zaokrožena ustanova, živ organizem, ki se imenuje občestvo, Kristusovo telo, in v njej vsi bratje in sestre med seboj, vsi eno samo božje ljudstvo. Ta preobrat končno prihaja do izraza tudi v naši goriški Cerkvi, v našem slovenskem področju. Drugačno pojmovanje Cerkve ima namreč praktične posledice: Sinoda škofov in škofijski, področni ter župnijski sveti.

Verniki laiki imajo pravico in dolžnost odločati o Cerkvi skupaj s papežem, s škofi in duhovniki. Tako čitamo v Apostolskih delih (15, 22): »Tedad so apostoli in starešine z vso Cerkvijo sklenili, da iz svoje srede izberejo dva moža in ju pošljejo v Antiohijo.« Jeruzalemski verniki laiki so sodočevali z apostoli o osnovnem vpra-

šanju odrešilnega dela takratne Cerkve, ali morajo pogani, ki se dajo krstiti, sprejeti tudi judovske običaje obrežovanja ter ali so dolžni spolnjevati Mojzesevo postavo.

SPREMENITE SVOJE MISLENJE

S temi besedami Janeza Krstnika se začneja krščansko oznanilo. Ni dovolj — v našem primeru — da spoznamo obnovljeni pojem Cerkve. Ni dovolj, da samo čitamo stavek cerkvenega zbora iz ustave o Cerkvi (C 32), ki pravi:

»Čeprav so nekateri po Kristusovi volji postavljeni drugim za učitelje, oskrbnike božjih skrivnosti in pastirje, vendar pa med vsemi vlada enakost dostojanstva in glede dejavnosti, ki je skupna vsem vernikom v graditvi Kristusovega skrivnostnega telesa.«

Spremeniti moramo tudi svoje mislenje, spreminiti celotno miselnost o vlogi, nalogah, pravicah in dolžnostih vseh vernikov v Cerkvi (in verniki so papež, škofje, duhovniki in laiki). Če tega pravočasno ne storimo, bomo krivi neprecenljive škoda za versko življenje v Cerkvi. Znebiti se moramo miselnosti, da so škofje in duhovniki v Cerkvi še vedno kot fevdalna gospoda, da vse sami vodijo, ker vse sami najbolje vedo, so za vse sposobni in so zato za vse sami odgovorni. Verniki naj bi bili neke vrste podložniki. Zgodovina, kot smo videli, je šla že pred petnajstimi leti mimo take miselnosti, a v nas vseh je še močno ukoreninjena.

Da se ta obnovljeni in edino pravi pojem Cerkve uresniči, da Cerkve postane spet »normalna«, kakor pravi ameriški škof Lucker, je potrebna koordinacija med duhovniki in laiki, skupno načrtovanje, skupno reševanje nastajajočih problemov, izmenjava izkušenj, delitev dela, medsebojna poučitev, povezava v ljubezni, spodbujanje drug drugega. Nujne so torej neke ustanove, kjer se vse to vrši. Cerkveni zbor je nakazal take ustanove in sedanjí papež je popolnoma potrdil njihovo potrebo: so to Sinoda škofov ter sveti na ravni škofije, področja in župnije.

Ustanove pa niso dovolj, treba je duha, ki naj jih preveva. Zaupati je treba v božjo pomoč, ki deluje v Cerkvi in začeti z navdušenjem. Odzvati se moramo Kristusovemu glasu, ki nas ob tej uri še bolj nujno vabi, »radi, s plemenitim in pripravljenim srcem« (L 88).

Področni sestanek slovenskih župnijskih predstavnikov za volitve v Škofijski pastoralni svet bo v soboto 27. oktobra ob 20.30 v Zavodu sv. Družine v Gorici, ulica Don Bosco, 72.

MARJAN KOMJANC
predsednik slov. področja - dekan

V spomin Alojziju Trontelju

Sv. Vincencij Pavelski je svojim sinovom misijonarjem polagal na srce, naj bodo preprosti in naj bodo goreči. O Alojziju Trontelju smemo reči, da je bil v tem oziru zvest sin sv. Vincencija, v katerega misijonsko družbo je še mlad vstopil. Doma iz Gomil pri Stični na Dolenjskem je že kot srednješolec šel k lazaristom in pri njih postal duhovnik, misijonar, superior in nazadnje voditelj Misijonske hiše in cerkve Žalostne Matere božje na Gradu pri Mirnu.

Njegov sobrat Franc Jereb, ki se je na pokopališču od njega poslovil v imenu sobratov lazaristov, je dejal, da je Alojzij Trontelj bil v šoli bolj trde glave, podobno kot sv. Janez Vianney, zato pa bolj trdovraten in vztrajen, zopet podobno kot sv. Janez Vianney. Vztrajnost in delavnost sta postali njegovi odliki vse življenje.

Dekan Vrtovec, ki je v cerkvi orisal 'ik pokojnika, ni mogel mimo številnih del, ki jih je pokojni opravil vsepovsod, kjerkoli je bil v službi: v Sloveniji, v Makedoniji in v Srbiji. Med vojno je kot izgnanec vodil tiskarno v Beogradu in tiskal tudi list za slovenske izgnance v Srbiji. Svojo pridnost je izkazal tudi v ječi, ko so ga za časa stalinizma v Sloveniji obsodili na večletno zaporno kazen kot toliko drugih duhovnikov. O tej dobi v Jugoslaviji je Jože Javoršek v knjigi »Nevarna razmerja« zapisal: »V komunistični partiji Jugoslavije smo junija 1951 sprejeli resolucijo, v kateri smo obsodili "površne kazenske postopke" in "pomankanje kriterija za odmero kazni"«. Tudi g. Trontelj je postal žrtev tistih razmer.

Ko je bil izpuščen, je prišel na Mirenski Grad, ki je po vojni znova prešel v roke slovenskim lazaristom. Toda našel je

Vsakokrat, ko sem se vozila proti mejnemu prehodu na Pesku, sem se radovedno ozirala proti beli cerkvi, ki sameva ob vznožju zeleno poraščene Kokoši, najvišjem vrhu na tržaškem ozemlju s 672 m nadmorske višine, in vsakokrat sem sklenila, da jo obiščem. A človeku se vedno mudi, posebno če se znajde v avtomobilski koloni ob prestopu meje.

Leta so minevala in cerkev, ki je posvečena Brezmadežni, je dočakala svojo 25. letnico. Vsa bela nas je v jesenskem soncu v nedeljo 14. oktobra sprejela in se z nami, ki smo jo obiskali, radovala.

Zgodovina župnije sv. Tomaža apostola v Gročani je tesno povezana z gradnjo te cerkve. Iz podatkov, ki jih je zbral prof. Samo Pahor, vzemo, da ima izredno zanimivo zgodovino in bi res bilo umestno se spet pomuditi ob njej, saj omenjajo Gročano kot krščansko skupnost že leta 1200 v odvisnosti od dolinskega plebanusa. Leta 1337 je bil imenovan vikar za gročansko skupnost. Sedanja razpadajoča cerkev sv. Tomaža, ki je ostala v Jugoslaviji nad Gročano proti Vrhpolju, je bila zgrajena v 17. stoletju. Takrat je Gročana postala samostojna in neodvisna od Doline in je bil imenovan kurat, ki je skrbel za vasi Gročano, Vrhpolje, Lokev, Lipico, Bazovico, Gropado, Padriče, Hudo leto, Lonjer, del Katinare, Botač, Drago, Nasirc in Mihele, tri hiše na Kozini, Krvavi potok in Pesek.

V 18. stoletju so vse našete vasi (razen Gročane, Vrhpolja in Peska) postale samostojne. Tudi Gročana je postala popolnoma neodvisna od Doline leta 1864.

Po drugi svetovni vojni sta bili župnija sv. Tomaža in kaplanija sv. Elije razkosani na dva dela. Vse vasi v Italiji, to je Gročana, Pesek, Draga in Botač so ostale brez cerkve. Ostale vasi: Vrhpolje, Nasirc s cerkvijo in pokopališčem pa so pripadle Jugoslaviji.

Verniki v Italiji so nekaj let zahajali v cerkev v Bazovico. Po dolgem iskanju sredstev in dovoljenj je bila 10. oktobra 1954 cerkev blagoslovljena.

Nad lino cerkve, ki na tem skrajnem robu tržaškega Krasa kljubuje že 25. leto mrazu, burji, snegu in ledu, so ravno krožile lastovke, ki so odhajale, medtem ko je zvon veselo pozdravljal prihod škofa Bellomija in nas vseh, ki smo se zbirali pred ovenčanih hramom.

V prezbiteriju so brhka dekleta v nošah svojih babic izrekle toplo dobrodošlico pastirju, ki je tako rad med nami. Tokrat je bil njegov pozdrav v našem jeziku spet novo priznanje in spodbuda k zvestobi narodu in domači skupnosti.

G. škof je ta dan prvič obiskal župnijo sv. Tomaža na Pesku in je izrazil željo, da bi se, kot oče s svojimi sinovi, z vsakim osebnostno seznanil in poglobljeno spoznal. Tople in navdušujoče so bile njegove be-

podrtijo: redovna hiša požgana od Nemcev, cerkvena streha je puščala, vse je bilo izropano. Potreben je bil prav Alojzij Trontelj, oz. njegova trma in zagnanost, da so se začela obnovitvena dela. Toda ko je bila streha nad redovno hišo popravljena in so manjkala le še okna, je neko januarsko noč 1954 zapihala silovita burja in streho kratko malo odnesla. Pričeti je bilo treba znova. In Trontelj je začel znova. Kaj je nastalo iz povojnih ruševin, vidijo lahko vsi, ki so bili sedaj na Gradu.

Vendar, ko so bila glavna obnovitvena dela na Gradu opravljena, je g. Trontelj moral drugam, in sicer v St. Jakob ob Savi, kjer ga je prav tako čakalo zidarsko delo poleg drugega. Toda usojeno je bilo, da se vrne na Grad. Leta 1970 je tu znova postal superior in je začeto delo za vedno večjo lepoto Gradu in Marijinega svetišča nadaljeval. Prav sredi dela ga je v januarju 1975 zadela možganska kap. Alojzij Trontelj, vedno tako delaven, vedno tako razgiban, je skoro pet let bil prikovan nepremičeno na posteljo. Bolezen je pozneje nekoliko popustila, da je mogel ob pomoči drugih vsaj maševati. V ponedeljek 15. oktobra pa je dočel, star 72 let. Odšel je k žalostni Materi božji, ki je za njen kraj na Gradu toliko napravil.

Pogreb je bil v sredo 17. oktobra. Pogrebno mašo je imel dornberški dekan Stanko Vrtovec, somaševali pa so številni pokojnikov sobratje lazaristi in tudi drugi duhovniki. Pokopan je na Gradu poleg dekana Oskarja Pahorja, prvega duhovnika, ki je bil pokopan na tamkajšnjem novem pokopališču.

Naj mu bo Bog bogat plačnik za vse.

K. H.

Izredna slovesnost na Pesku pri Trstu



Ljubka cerkev Brezmadežne na Pesku

sede, ko je želel, da bi farani ljubili ta lepi, skupni dom, za katerega so v vseh teh letih veliko prispevali, za ta božji hram, ki kljubuje visoko nad tržaškim zalivom ne samo vremenu, temveč tudi nezvestobi Bogu. Želel je, da bi ga vsako nedeljo obiskovali, se v njem duhovno bogatili in vanj pripeljali tudi tiste, ki že dolgo ne najdejo poti do njega.

Petje med službo božjo je vodil domači župnik msgr. Marjan Zivic, na harmoniju in s kitaro pa ga je spremljal mladi Massimo.

Pri prošnjah, ki so jih prebrali otroci in dekleta, so se spomnili tudi arh. Vilka Čekute, ki je za cerkev naredil načrt z velikim posluhom za kraško pokrajino. Prošnja je govorila tudi o hvalečnosti do pokojnega slikarja in velikega umetnika Toneta Kralja, ki je tudi v cerkvi na Pesku pustil pečat svoje izvirne in bogate umetnosti. Prebivalci Gročane, Peska, Drage in Botača so lahko ponosni, da sta jim sinova slovenske zemlje zgradila ta mali biser.

Ob darovanju smo se vsi zgrnili okoli oltarja. G. škof je vsem dal roko in ponovilo se je srečanje, ki bi mu lahko rekli »Iz oči v oči«. Bili smo srečni, ko je bo-

žal, poljubil in s toplino pozdravil naše najmlajše.

Po službi božji so navzoči v sprevedu ob svojem škofu šli na domače pokopališče, da skupno pomolijo na grobovih svojih dragih.

Jutranjo slovesnost je dopolnilo popoldansko srečanje, ki je pri petih litanijah in blagoslovu izzvenilo v zahvalo za vse prejete milosti v teh 25 letih, ko se je notranost cerkve spopolnjevala in bogatila, z njo pa bogatilo tudi versko življenje vseh župljanov.

Slavje srebrnega jubileja cerkve Brezmadežne na Pesku je dopolnilo podajanje dijakinj, ki so razgrnile pred prisotnimi bogato zgodovino župnije.

Srečanje je zaključil pevski zbor »Marij Kogoj« iz Trsta, ki ga vodi Nada Zerjal-Zaghet in ki je s svojo ubranostjo ustvaril pri poslušalcih resničen užitek, ko je zapel niz nabožnih pesmi.

V vseh je bila prisotna misel hvalečnosti do domačega župnika, ki je z velikim smislom za lepo in duhovno vse tako dovršeno pripravil. Naj Bog in Brezmadežna blagoslovita njegova prizadevanja.

Evelina Pahor

tržaške novice



Tudi Tržačani v Gonars

V nedeljo 4. novembra se tudi Tržačani pridružimo Goričanom in skupno obiščemo grobove vojnih žrtev v Gonarsu. V farni cerkvi bo ob 15.30 sv. maša, nakar odidemo v sprevedu na pokopališče, kjer počiva 462 naših rojakov iz Slovenije in Hrvaške. Ta kraj smo Tržačani sicer že obiskali, a zelo primerno je, da ga obiščemo večkrat, čeprav imamo daljšo pot kot Goričani, ki zvesto obiskujejo Gonars vsako leto v novembru.

Vpisovanje se vrši v krajih, kjer je objavljeno ter v knjižarni Fortunato v Trstu; vpisovanje se začne takoj. Cena za vožnjo z avtobusom je 5.000 lir, zaključek vpisovanja v sredo 31. oktobra. Odhod iz domačega kraja ali za Tržačane s trga Oberdan ob 14. uri.

Ritmična maša v Bazovici

Kaj pa to? Spet nekaj novega, vznemirljivega, morda pohujšljivega za starejšega kristjana? Ne, nič takega! Pač pa nekaj zelo lepega, slovenskega in slovenskega.

O ritmični maši je že večkrat pisala »Družina«. Ritmično mašo so opravili pri frančiškanih in v cerkvi sv. Petra v Ljubljani, na novi maši v Stranjah pri Kamniku letos v juliju ter zadnjič kar dvakrat v istem dnevu na Brezjah ob proslavi obletnice kronanja brezjanske Matere božje pred ljubljanskim metropolitom dr. Pogacnikom in pomožnim škofom dr. Leničem ob ogromni množici vernikov.

Ritmična maša je sv. maša kot vsaka druga, samo da je vsa prepletena s simboličnimi ritmi, gibi 20-članske mladinske skupine v gorenjskih narodnih nošah, z molitvami te mladine in z veselimi petjem in glasbo. Tako mašo si je zamislil stranski župnik France Gačnik, skladatelj mnogih mladinskih pesmi. Izdal je do sedaj že štiri pesmarice in pripravlja še peto. Mladina zelo rada poje njegove pesmi, ki so polne življenja in lepote.

Tako ritmično mašo pripravljajo v Bazovici za hvaleznico, ki bo v nedeljo 4. novembra ob 17. uri. Vodil jo bo g. France Gačnik, ki bo pripeljal iz Stranj skupino mladih v gorenjskih nošah in godce. Peli bodo domači otroci (iz Bazovice, Gropade in Padrič), otroški zbor »Slomšek«, doma-

či cerkveni zbor ob sodelovanju rojanskega zbora in drugih pevcev, ki so se letos udeležili pevskega tečaja v Krškem. Pri maši bo sodelovalo okrog sto ljudi.

Hvaležnica je za slovenske kristjane star priljubljen praznik, v katerem se zahvaljujemo Bogu za sadove zemlje.

Pridite tudi od drugod obdelovalci zemlje in vsi, ki uživate od sadov naše zemlje. Gotovo boste zadovoljni in veseli!

Divje namestitve
na tržaškem radiu

Septembrska številka »Voce libera«, ki je tedensko glasilo Liste za Trst je v zvezi s sestankom, ki so ga priredile stranke DC, PCI, PSDI, PRI in SSK o problemih tržaškega sedeža RAI znova opozorila na divje namestitve na omenjeni radijski postaji, ki so bile izvedene brez kakršnih koli natečajev.

Za urednika slovenskih programov je bil redno nameščen komunist Stojan Spetič in sicer na mesto vodje, na italijanskem odseku pa nekaj drugih borbenih komunistov, med temi načelnik komunistične svetovalske skupine v tržaškem občinskem svetu Piero Panizon. Socialisti Filibert Benedetič pa je bil, prav tako brez kakega razpisa, imenovan za vodjo slovenskega oddelka radija. Brez razpisa je napredoval tudi socialist Luigi Abram in še kdo. Tako »Voce libera«.

Ob takem ravnanju večinskih strank seveda ni nič čudnega, da potem glasovi na volitvah odtekaajo prav k nacionalistični Listi za Trst. Za slovensko občinstvo, ki je leta bilo zvesto oddajam radija Trst A, pa pomeni hudo razočaranje pokvarjena slovenščina, ki se sliši, kar kaže na to, da je za namestitve bolj odločilna strankarska pripadnost kot pa samo strokovna usposobljenost. Poročila so namreč taka, da sestavljalci ne ločijo niti več pravih sklonov, pa tudi ne spolov, da ne govorimo o pristranskih izrazih, s katerimi sestavljalec poročila razodeva svojo simpatijo ali antipatijo z raznimi dogodki doma in v svetu. Če se bo to nadaljevalo, bo radio Trst A postal kmalu odveč, saj bo zadostovala postaja v Kopru oz. Ljubljani.

—up—



Nadškofovi obiski po goriških župnijah

Kot je bilo napovedano, bo v tem šolskem letu g. nadškof obiskal mestne župnije v Gorici, potem ko je že opravil svoj dušnopastirski obisk po župnijah furlanskega dela škofije.

Opravil je obisk župnije pri Sv. Ani in je ta teden na pastoralnem obisku v župniji sv. Vida na Placuti. To nedeljo bo zaključek in bo g. nadškof govoril pri vseh mašah v tej cerkvi. Tudi slovenskim vernikom bo spregovoril pri maši ob 10. uri, ko je zanje vsako nedeljo sv. maša. Vsi, ki radi prihajate na Placuto, odzovite se v velikem številu!

Misijska misel je razgibala Gorico

Misijska nedelja je letos potekla v Gorici v večjem navdušenju kot prejšnja leta. Že v soboto 20. oktobra zvečer je razgibala mesto procesija z nadškofom Cocolinom na čelu, ki je šla iz stolne cerkve na Telovadni trg. Okrog tisoč ljudi iz mesta in bližnje okolice je napolnilo trg ter sodelovalo pri molitvah in petju. Prisotna sta bila dva misijonarja, Pinuccia Verago, ki bo odpotovala v Bouaké in slovenski misijonar Radko Rudež iz Zambije. »Misi-jonar ne pozna ne zemljepisnih ne kulturnih meja,« je rekel. »On je tam, kjer človek trpi duševno in telesno stisko, da ga reši suženjstva greha, nasilja, lakote in zaostlosti.«

Tudi g. nadškof je poudaril veliki pomen misijskega delovanja, ki se trudi za dvig človekovega dostojanstva in njegovo svobodo.

Pri vseh slovenskih mašah v mestu so v nedeljo 21. oktobra delili vsakoletno revijo »Misijska nedelja«, ki je letos še posebno privlačna v dvobarvni obleki. Pa tudi vsebina je zanimiva; zlasti je živahna beseda misijonarja Rudeža.

Popoldne od 16. uri je bila v cerkvi sv. Ignacija na Travniku ura molitve pred Najsvetejšim za misijone. Poleg slovenskega župnika msgr. Močnika so bili prisotni še dr. Humar, misijonar Rudež ter novi kaplan pri Sv. Ivanu Marjan Markežič, ki je vodil skupino mladih pri petju in recitaciji liturgičnega sporeda. Petje mladih je sam spremljal na kitaro. Sledile so litanije in blagoslov z Najsvetejšim.

Skupen obisk Genarsa

Slovenska župnija v Gorici in Zveza slovenske katoliške prosvete tudi letos organizirata skupen obisk v Gonarsu v nedeljo 4. novembra. Popoldne ob 15.30 bo v cerkvi sv. maša za vse žrtve druge svetovne vojne, zlasti še za žrtve vseh nacističnih in fašističnih taborišč. Pri maši bo pel združen pevski zbor. Zato naj pridejo pevci iz dežele in iz Gorice v čim večjem številu. Po maši bo skupen obisk grobnice na pokopališču v Gonarsu, kjer bomo pomolili za rajne in poklonili cvetje v spomin.

Tudi deželna SSK vabi svoje somišljenike, da se tega obiska udeležijo. Ob tej priložnosti bo tudi položila venec v spomin pokopanih v grobnici.

Iz Gorice bo peljal poseben avtobus s Travnika ob 14.30. Vpisovanje se vrši na upravi »Katoliškega glasa«. Avtobus bo vozil tudi skozi Standrež in Sovodnje, če bo kaj prijavljencev.

Občni zbor PD »Hrast«

Po ostavki dolgoletnega predsednika Romana Lavrenčiča je PD »Hrast« iz Doberdoba napovedal občni zbor za petek 12. oktobra, ki se je vršil v župnijski dvorani. Pred volitvami je bilo na sporedu tajniško poročilo dr. Franke Ferletič o raznoliki dejavnosti v okviru društva, o športu pa je spregovoril dr. Maks Gergolet. Besedo je povzel še predsednik ZSKP dr. K. Humar, ki je opozoril na resnično vztrajanje za vsakogar, ki se misli vključiti v društveno dejavnost in razširil problematiko v sodobni čas. Prisotna sta bila tudi predstavnika SKPD »F.B. Sedej« iz Steverjana in PD »Štandrež«.

Sledila je razrešnica staremu odboru in volitve. Izvoljeni so bili: Ferfolja Stanko in Franc, Ferfolja Arnaldo, Ferfolja Gabrijel, Frandolič Viktor, Frandolič Renco, Ferletič Franka in Jordan, Gergolet Maks, Ferletič Mario, Ferletič Berto, Vescovi Mirjam, Vescovi Gianni, Lavrenčič Karlo, Vižintin Mario.

V ponedeljek 22. oktobra pa je bila prva društvena seja. Vidnejše vloge so bile porazdeljene takole: za predsednika je bil

soglasno izvoljen Mario Vižintin, za tajnico potrjena Franka Ferletič, blagajnik pa je ostal Stanko Ferfolja.

O bodočih nalogah, ki jih prenovljeno društvo namerava izvesti, bomo vsakokrat poročali na straneh tega lista. - r f

»Števerjanski vestnik« št. 6

Glavni članki, ki jih prinaša to glasilo SKPD »F.B. Sedej« so: dejavnost občinske uprave, XI. športni teden, birna v Steverjanu, šolski podatki, seja odbora domačega prosvetnega društva, izlet tega društva v Toskano ter kramljanje ob letošnji trgatvi. Razmišljanje o Vietnamu je zelo tehten prispevek, ki prikaže tragedijo tamkajšnjih beguncev ter ožigos dvoletnosti tistih, ki so imeli prej, ko je bil Južni Vietnam še zavrt v državljansko vojno, polna usta zoper tamkajšnje oblastnike, sedaj pa k vsem grozovitostim komunističnega režima poniglavo molčijo.

Blagoslovitev novega pokopališča v Doberdobu

Ker je staro že zdavnaj postalo premajhno, je občina v Doberdobu v zadnjih letih oskrbela novo prostorno pokopališče. Z novembrom bomo začeli mrtve na njem pokopavati.

Zato vabi župnijsko občestvo v Doberdobu vse farane, kakor tudi vse rojake, prijatelje in znanke, da se z nami udeležijo slovesne blagoslovitve te naše nove božje njive.

Po običajnih molitvah za rajne na starem pokopališču na praznik Vseh svetih popoldne se bomo skupno podali na novo pokopališče, kjer bomo pričakali nadškofa Cocolina, ki se je rad odzval našemu vabilu in nam bo novo pokopališče blagoslovil.

Bralci pišejo

Netočno o duhovnikih

V zadnji številki revije *Znamenje* (1979/4) objavlja Vekoslav Grmič tudi uvodni članek »Na pot duhovnika«. V njem je navedeno tudi nekoliko preveč revolucionarno gledanje na duhovniško osebnost. Med drugim pravi Vekoslav Grmič tudi naslednje:

So ljudje, ki mislijo, da je treba nenehno poudarjati, kaj vse so duhovniki v zgodovini storili za kulturo nekega naroda: »prva tiskana knjiga, prvi pesniški almanah, prva pesniška zbirka...« Saj je vse res, kar se običajno v tej zadevi omenja. Toda kljub temu ne pomeni samo posebnih zaslug, ki so si jih duhovniki pridobili na tem področju, temveč je hkrati dokaz tudi njihovega izjemnega položaja, ki so ga imeli v družbi in zaradi katerega so se lahko posvečali kulturni dejavnosti, medtem ko mnogim drugim to sploh ni bilo mogoče, ker so vse svoje moči izčrpali s težkim vsakdanjim delom. Kulturna dejavnost nekaterih izbrancev je večkrat uspevala na žuljih za vsakdanji kruh in solzah mnogih drugih...

Vekoslav Grmič ima gotovo veliko vne-me, toda očitno se ne pozna na vsa področja. Dejstvo je, da so slovenski duhovniki izhajali prav iz naroda, z njim rasli, trpeli in niso bili nikoli »izbranci«. S tem ne bi hoteli trditi, da so bili vsi ravno Cedrmaci, toda bili so z ljudstvom, pravi ljudski duhovniki.

Nekaj drugega pa je bilo v primeru plemstva. Med tem stanom so bili bolj redki, ki so se posvečali narodni kulturi, a so tudi bili, npr. Valvasor.

Da je slovenski narod ob kritičnem trenutku vzdržal, gre zasloga prav duhovnikom in ne mogoče pesnikom ter pisateljem, vključno s Prešernom in Cankarjem. Duhovniki so bili tisti, ki so množično širili mohorjevke. Pred prvo svetovno vojno je štela Družba sv. Mohorja v Celovcu nad 90.000 članov in njene izdaje so šle v stotisoče. (Kaj pa danes?) Duhovniki so podpirali nadarjene dijake, da so lahko doštudirali in potem kulturno ustvarjali. Med prvimi so ustanavljali posojilnice in pomagali kmečkim in delavskim ljudem v stiski.

Njihovo delo za trdno dobro slovenskega ljudstva je tako veliko, da bi lahko o tem pisali knjige in knjige. Kaj pa skrb za dušni blagor ljudi? Za ohranitev vere v božje in človeške vrednote? Delo za zveličanje duš?

Je sploh mogoče gledati vlogo duhovnika samo z materialističnega vidika, kot na nekoga, ki je v preteklosti opravljal samo neko kulturno dejavnost? **u. p.**

V nedeljo 28. oktobra ob 16. uri bo v Katol. domu v Gorici

MISIJONSKA PRIREDITEV

združena s srečolovom za misijone. Goriški mladinci bodo nastopili z igro

»PIKICA IN TONČEK«

Vstop prost!

+ Venček Budin



Z letošnje zlate maše Ivana Budina: na levi brat Anton, na desni drugi brat pokojni Venček

V petek 19. oktobra je v bolnišnici na Golniku pri Ljubljani dotrpel dolgoletni organist in pevovodja iz Mirna Venček Budin. Izhajal je iz zavedne družine, ki je v času med obema vojnama marsikaj prestala zaradi svoje zvestobe narodu. Pokopali so ga v nedeljo 21. oktobra popoldne ob velikanski udeležbi znancev in prijateljev. Ob zaključku pogreba je nekdo dejal: »Saj to ni bil navaden pogreb, to je bilo zmagovalje!«

Tudi mi se strinjamo s to ugotovitvijo. Množica pogrebcev, kakršne menda Miren še ni videl, obredi v cerkvi, slovo pevcev ob odprtem grobu in besede slovesa predstavnikov župnijske in krajevne skupnosti, vse to je pričalo, da je Miren izgubil moža, kot se enak ne poraja ravno pogosto. Vsakega člana naše skupnosti je škoda, vendar so ljudje, katerih je še posebno škoda. In eden teh je bil tudi pokojni Venček Budin.

Ves predan svoji družini in službi bližnjemu je porabil svoje življenje, da je koristil vsem. Kot družbeni delavec je bil uslužben v domači Hranilnici in posojilnici, po vojni pa je imel vodilno in umirjeno vlogo v Krajevem ljudskem odboru ter v raznih drugih gospodarskih združenjih do svoje upokojitve.

Njegovo prvenstveno delovanje pa se je razvijalo na glasbenem področju. Kot organist pri fari sv. Jurija je nad petdeset let z mladostno vmeno in novimi prijemi ob liturgični prenovi znal dvigniti cerkveno petje v Mirno do take višine, kot mu ga ni para v nobeni sosednjih župnij.

Ni bil samo in zgolj tehnični poustvarjalec, temveč se je znal pevcem in pevkom približati, da so mu vdano sledili in ga vneto podpirali v vseh njegovih prizadevanjih. In mislimo, da je to ena glavnih odlik vsakega dobrega zborovodje.

Bil je razgledan glasbenik, ki se ni zapiral za obzidje lastnega znanja, temveč je rad pogledal, kako sosedje in drugi bolj oddaljeni ljubitelji cerkvenega petja izvajajo določena dela. Znal pa je tudi na svojem mestu in o pravem času izreči konstruktivno kritiko. In kot mentorja ga bomo pogrešali na raznih zborovskih revijah ter zlasti na goriški Cecilijanki, katere zvest obiskovalec je bil vsa leta.

Slovensko goriško zamejstvo se klanja njegovemu liku, saj je s svojim zborom nastopal na cerkvenih slovesnostih v Podgori, v Dolu, v Doberdobu, v Nabrežini, v Zgoniku in še kje ter povsod pustil pečat svoje dobrovoljnosti in zdravega humorja. Zlasti Podgora se ga hvaležno spominja, saj je prevzel odgovornost nastopa cerkvenega zbora v dobi, ko se je to zdelo marsikateremu kot nedopustno.

Dragi Venček, odšel si prepevat k Tistemu, ki je absolutna Harmonija in po kateri si vse življenje hrepenel in ji zvesto služil. Bogato bo tvoje plačilo!

Spet elektrarna »Kobarid«?

Na Tolminskem se spet začena razprava za in proti gradnji elektrarne pri Kobaridu, tik pod Drežnico. Brezvestni gospodarstveniki v Sloveniji hočejo na

vsak način uničiti še zadnje ostanke nepokvarjene narave in prizadeti edinstveno dolino Soče, kateri je pesnik Simon Gregorčič pred sto leti naročal: »In tuje zemlje lačne utopi na dno razpenjenih voda!«

Sočo naj bi zajezili nekoliko nad Napoleonovim mostom pod Kobaridom, kjer se zliva v ravno dno doline do Mosta na Soči. Z zajezitvijo bodo po dolini nastale suhe peščine, ki jih bo ob določenih urah preplavljala voda iz jeza.

Zdi se, da proti pritisku družbenih organizacij in vseh mogočih organov in strokovnjakov domača javnost ne bo mogla ničesar in da se bo gradnja kmalu začela, čeprav Kobarid in tamkajšnji kraji od jeza ne bodo imeli nikake koristi.

OBVESTILA

V goriškem Avditoriju v ul. Roma bo v soboto 27. oktobra ob 20.30 koncert mešnega komornega zbora iz Nove Gorice, ki ga vodi prof. Stefan Mauri.

V cerkvi na pokopališču pri Sv. Ani v Trstu bo v nedeljo 28. oktobra ob 15. uri sv. maša za vse pokojne, ki tam počivajo.

Društvo slov. izobražencev v Trstu vabi na predavanje prof. Martina Jevnikarja o mednarodnem slavističnem kongresu v Reziji, ki bo v ponedeljek 29. oktobra ob 20.15 v Peterlinovi dvorani, ul. Donizetti 3.

Slovenska prosveta v Trstu vabi Slovence na Tržaškem, da se v nedeljo 4. novembra pridružijo Goričanom za skupen obisk Gonarsa. Spored obiska je objavljen med tržaškimi vestmi.

PRIHODNI TEDEN IZIDE NAŠ LIST ŽE V SREDO. Zaradi praznika Vseh svetih, ki pade letos na četrtek, bo naš list izšel že v sredo 31. oktobra dopoldne, v stroj pa bo šel v torek 30. oktobra popoldne. Dopisi naj bodo zato ta dan na uredništvu najkasneje do 10. uri dopoldne.

DAROVI

O drugi obletnici smrti Viktorja Kogoj daruje žena Marija za slovensko župnijo v Gorici in za Alojzijevešče po 15.000 lir.

V spomin pok. Marice Stibilj daruje N. N. za slovensko župnijo v Gorici, za misijonarja Stanta, za slovenske misijonarje in za lačne po svetu po 20.000 lir.

Ob tretji obletnici smrti dragega očeta Valentina Bensa darujeta hčerki Marija in Danica za Zavod sv. Družine, za Alojzijevešče, za skavte in za gradnjo nove telovadnice po 20.000 lir.

Za cerkev na Opčelnah: Emilija Luxa namesto cvetja na grob Francke Hrovatin-Starec 10.000; Sonja Starec v spomin pok. mame Francke 31.000; Ana Daneu 20.000 lir.

Za cerkev pri Sv. Ivanu v Trstu: Stefanija Sola 5.000; Fofija in Albert Urdih ob 45. obletnici poroke 5.000 lir.

Za Slomškov dom v Bazovici: Marija Marc ob 15. obletnici doma 10.000 lir.

Za Marijin dom v Rojanu: Albina Mamolo v spomin pok. Emila Ferluga 5.000 lir.

Ana Daneu, Trst: za misijone in za lačne po svetu po 10.000 lir.

Za Marijin dom pri Sv. Ivanu v Trstu: v spomin pok. Terezije Pečar njene sestre 5.000; družini Tonin in Nino Parovel v spomin drage mame Ane 50.000; v spomin Ane Parovel: Ema Adami 5.000, Olga Roncelli 5.000, Marija Bizjak 5.000, Negode Justina 5.000, Angela Skilan 10.000, Amalija Zerjal 6.000, Frida Zerjal 2.000, Sola Stefanija 5.000 lir.

Za cerkev v Ricmanjih: Marta Komar na obletnico pok. moža 5.000; družina Boža in Silvan Dobrila, Log za obletnico pokojne mame 10.000; družina Zulian-Romano ob obletnici pok. moža in očeta 7.000; Martinovi, Ricmanje namesto cvetja na grob Silvestra Glavina 10.000 lir.

Za kapelo p. Leopolda v Domju: Lucija Zobec, Boršt 30.000; N. N., Domio 10.000; N. N., Domio 5.000 lir.

Milena Šušteršič: za lačne po svetu in za kapelo p. Leopolda v Domju po 5.000 lir. Vsem plemenitim darovalcem Bog povrni, rajnim pa daj večni pokoj!



Casnikarski programi ob nedeljah: Poročila ob 8., 12., 19.; kratka poročila ob 11., 14.; novice iz Furlanije-Juljske krajine ob 11., 14., 19.15. Ob 8.30 kmetijska oddaja, ob 9. uri sv. maša.

Casnikarski programi od ponedeljka do sobote: Poročila ob 7., 8., 10., 13., 15.30, 19. Kratka poročila ob 9., 11.30, 17., 18. Novice iz Furlanije-Juljske krajine ob 8., 14., 19.15.

Spored od 28. okt. do 3. nov. 1979

Nedelja: 9.00 Sv. maša iz župne cerkve v Rojanu. 9.45 Poslušali boste. 10.30 Oddaja o Benečiji. 11.00 Pregled slov. tiska v Italiji. 11.05 Mladinski oder: »Tajno društvo PGC«. 11.30 Nabožna glasba. 12.15 Narodnostni trenutek Slovencev v Italiji. 14.05 »Mesečnik«, varieté. 15.00 Nedeljsko popoldne.

Ponedeljek: 8.05 Jutranji almanah. 9.05 Iz naših oddaj. 10.05 Koncert. 11.35 Zakonski tandemi. 12.00 »Mesečnik«, varieté. 12.45 Filmska glasba. 13.15 »Seghizzi« 1979. 14.05 Otroško okence. 14.30 Roman v nadaljevanjih - Gogolj: Mrtve duše. 15.00 Glasbeni ping pong. 17.05 Mi in glasba. 18.00 Kulturna kronika.

Torek: 8.05 Jutranji almanah. 9.05 »Glej, kako lepo se dan pričinja«, komedija. 10.05 Koncert. 11.35 Vam še ugajajo? 12.00 Kulturno pismo. 14.05 Odraslim prepovedano! 15.35 Doba kantavtorjev. 16.00 Kulturne rubrike slov. časopisov v Italiji. 16.20 Lahka glasba. 17.05 Jugoslovanski skladatelji. 18.00 Kulturna kronika. 18.05 »Taleci v Kraljevu«. Radijski oder.

Sreda: 8.05 Jutranji almanah. 9.05 Iz naših oddaj. 10.05 Koncert. 12.00 Pod Matajurjem. 12.30 Melodije od vsepovsod. 13.15 Naši zbori. 13.35 Instrumentalni solisti. 14.05 Odprimo knjigo pravljic. 14.30 Gogolj: Mrtve duše. 15.35 Plošče. 16.30 Jugotonov expres. 17.05 Mi in glasba. 17.25 Slavni pevci. 18.00 Kulturna kronika. 18.05 Problemi slovenskega jezika.

Četrtek: 9.00 Sv. maša iz župne cerkve v Rojanu. 9.45 Koncert. 11.05 Mladinski oder: »Vanček in tatkov žulni«. 11.30 Jugoslovanski pevci. 12.15 Z glasbo po svetu. 13.00 Ljubezenske pesmi Guida Gozzana. 13.20 Zborovska glasba. 14.05 »Tomi na obisku«. 14.30 Na goriškem valu. 15.00 Mladisci. 15.15 Programski dela slovenskih skladateljev. 16.00 Gledališki trenutek. 16.40 Skladbe z nabožno tematiko. 18.05 Četrkova srečanja.

Petek: 8.05 Iz sveta folklorja. 9.05 Iz naših oddaj. 10.05 Koncert. 11.45 Klasična glasba. 12.00 Kulturni prostor. 12.30 Pesmi brez besed. 13.15 Cecilijanka 1978. 14.05 Kje je napaka. 14.30 Roman - Gogolj: Mrtve duše. 15.00 Po končani univerzi. 15.35 Glasba. 17.05 Mi in glasba. 18.00 Kulturna kronika.

Sobota: 9.00 Sv. maša iz župne cerkve v Rojanu. 9.45 Kraški vtisi v glasbi tržaških skladateljev. 11.05 Mladinski oder: »Obtoženi volk«. 12.15 Iz Kanalske doline. 14.05 Iz slovenske mladinske literature. 14.30 Vse lepo, vaš Peter! 16.30 Poslušali boste. 16.45 »Leda«, komedija. 18.45 Vera in naš čas.

★

Zahvala tržaškemu radiu

Goriški in tržaški verniki se zahvaljujejo za izčrpna poročila z zadnjega slovenskega romanja v Rim kakor tudi za celotni prenos govora papeža Janeza Pavla II. in za prispevek dr. Jezernika iz Rima.

★

Knjiga: Rim - Vatikan

Papeški zavod Slovenik je ob zadnjem vseslovenskem romanju izdal vodič po Rimu z naslovom »Rim-Vatikan«. Vodič je krasna knjiga z okrog 200 barvnimi slikami in z lepo razlago v slovenskem jeziku. Tako je konec težav, ki so jih imeli doslej posamezni obiskovalci mesta Rima in lahko tudi vodniki skupin. Knjiga je primerno darilo za vsakega, za turista ali romarja v Rim pa prepotrebna. Zavod Slovenik služi vse priznanje in skupno pohvalo za to izredno koristno delo. Knjiga se sedaj dobi v Trstu v knjigarni Fortunato, v Gorici pa v Katoliški knjigarni. Cena 5.000 lir. Priporočamo!

Za misijonarja Rudeža: N. N. »za lepo pridigo v cerkvi v Rojanu« 100 USA dolarjev.

Za lačne otroke: M. S. 5.000; ob rojstnem dnevu Roberta Komjanca 5.000 lir.

Za misijone: Marija Žbogar 5.000 lir.

OGLASI

Za vsak mm višine v širini enega stolpca: trgovski 100 lir, osmrtnice 150 lir, k temu dodati 14% davek IVA.

Odgovorni urednik: msgr. Franc Močnik
Tiska tiskarna Budin v Gorici

Izdaja Katoliško tiskovno društvo